

rep.nr 2010/114

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN ZEVEN JANUARI
TWEEDUIZEND EN TIEN.

7e KAMER

sociale zekerheid

tegenspraak

In de zaak :

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID,
openbare instelling
met zetel te 1060 Brussel, Victor Hortaplein 11,

appellant, die ter openbare terechtzitting wordt
vertegenwoordigd door meester G. VAN DEN EYNDE,
advocaat te Geel,

tegen :

nv ASSEM PACKAGING SUBCONTRACTORS,
met zetel te 2430 Laakdal, Nikelaan 23,
tweede geïntimeerde, die ter openbare terechtzitting
worden vertegenwoordigd door meester E. VERLINDEN
loco meester G. MICHIELS, advocaat te Herselt,

* * *

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit :

Het arbeidshof neemt kennis van de volgende procedurestukken :

- het arrest van het Hof van Cassatie uitgesproken op 20 oktober 2008;
- de conclusies;
- de dagvaarding na arrest van het Hof van Cassatie betekend aan de nv Assem Packing Constructors op 15 januari 2009;
- de voorgelegde stukken;
- alle stukken van voorgaande procédures;

De partijen werden gehoord in de mondelinge uiteenzetting van hun middelen en conclusies op de openbare terechtzitting van 10 december 2009, waarna de debatten werden gesloten. De zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

* *
*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

In de loop van de maand december 2002 heeft de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid een controle uitgevoerd bij de nv Assem Packing Constructors (verder genoemd de nv Assem), een onderneming die actief is in het inpakken en verpakken van allerlei soorten materialen. Deze controle had betrekking op de onderwerping aan de sociale zekerheid van het voordeel in natura van een bedrijfswagen (betwisting die thans niet meer relevant is) en anderzijds op de onderwerping van de activiteit van een aantal ' thuisarbeiders'.

2.

Op 3 februari en 18 april 2003 werden wijzigende berichten van bijdragen opgesteld, waarbij de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid overging tot onderwerping aan de sociale zekerheid van het geheel van de vergoedingen, betaald aan alle thuisarbeiders. De regularisatie had betrekking op een periode die zich uitstrekte van het 4^e kwartaal 1997 tot en met het 4^e kwartaal 2000. De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid steunde zich daarbij op de toepassing van artikel 3, 4^e van het Koninklijk Besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juli 1969 betreffende de sociale zekerheid der werknemers. Deze bepaling onderwerpt bepaalde categorieën van thuisarbeiders, die arbeid verrichten in gelijkaardige voorwaarden als die van de

arbeidsovereenkomst (maar zonder door een arbeidsovereenkomst verbonden te zijn), aan het stelsel van de sociale zekerheid der werknemers.

Bij gebreke aan minnelijke regeling werd de betwisting aanhangig gemaakt bij de arbeidsrechtbank te Turnhout bij dagvaardingen van 9 april 2003 en 14 juni 2003.

3.

In een eerste vonnis van 24 juni 2004, gewezen na verzet tegen een vroeger verstekvonnis, verklaarde de arbeidsrechtbank te Turnhout de vordering ongegrond in zoverre ze betrekking had op de onderwerping van de thuisarbeiders voor het 4^e kwartaal 1997. De arbeidsrechtbank was van oordeel dat het bewijs niet werd bijgebracht dat de betrokken personen in ondergeschikt verband werkten.

In een tweede vonnis van 12 mei 2005 werd de vordering afgewezen in zoverre ze betrekking had op de onderwerping van de thuisarbeiders voor de jaren 1998, 1999 en 2000.

4.

Bij verzoekschriften van 14 juli 2004 en 20 juli 2005 heeft de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid hoger beroep ingesteld tegen deze vonnissen bij het arbeidshof te Antwerpen.

In zijn arrest van 19 april 2007 heeft het arbeidshof te Antwerpen beide beroepen samengevoegd en als ongegrond afgewezen. Het arbeidshof was van oordeel dat, sinds de aanvulling van de wet van 3 juli 1978 op de arbeidsovereenkomsten met een bijzondere bepaling met betrekking tot de huisarbeiders (art. 119, zoals ingevoerd door de wet van 6 december 1996), de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid enkel nog tot onderwerping kon overgaan wanneer aan de voorwaarden van die wet voldaan was (hetgeen veronderstelde dat er een gezagselement aanwezig was) en niet meer op basis van het Koninklijk Besluit van 28 november 1969. Het hof was van mening dat het discriminatoir was om, na de invoeging van de wet van 6 december 1996, nog een verschillende behandeling door te voeren tussen de opdrachtgevers die samenwerkten met de huisarbeiders en opdrachtgevers die samenwerkten met andere personen, niet-huisarbeiders. Het hof onderzocht dan of ten aanzien van de personen, waarvoor een onderwerping gebeurde, bewezen was dat er sprake was van een uitoefening van gezag. Het hof kwam tot de bevinding dat het bewijs van dit gezag niet geleverd was.

5.

Bij arrest van 20 oktober 2008 heeft het Hof van Cassatie het arrest van het arbeidshof te Antwerpen (in zoverre het aan zijn beoordeling was voorgelegd) verbroken. Het Hof van Cassatie oordeelde dat de personen, bedoeld in artikel 3,4° van het Koninklijk Besluit van 28 november 1969, niet de thuisarbeiders zijn, omschreven in artikel 119.1 van de wet van 3 juli 1978, en dat derhalve bij de beoordeling van de al dan niet onderwerping aan de sociale zekerheid geen rekening kon gehouden worden met het gezagslement. Het hof oordeelde verder dat de omstandigheid dat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, bij het invorderen van sociale zekerheidsbijdragen voor gewone werknemers, het bewijs moet leveren van een gezagsverhouding, terwijl hij voor de thuisarbeiders, bedoeld in artikel 3, 4° van het Koninklijk Besluit van 28 november 1969 slechts moet bewijzen dat die thuisarbeiders werken in gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst, op zich geen verboden ongelijke behandeling of discriminatie van hun opdrachtgevers inhoudt vermits de bedoelde werknemers en de thuisarbeiders zich niet in eenzelfde situatie bevinden. Het hof voegde daar ook aan toe dat het onderscheid in behandeling in ieder geval objectief en redelijk verantwoord is in functie van het doel, dat de wetsbepaling nastreefde.

6.

Bij exploit van 15 januari 2009 heeft de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid het arrest van het Hof van Cassatie betekend en heeft hij de nv Assem gedagvaard voor dit hof in voorzetting van het geding.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het arrest van 19 april 2007 van het arbeidshof te Antwerpen heeft het hoger beroep van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid ontvankelijk verklaard. Het arrest is in dit onderdeel niet bestreden voor het Hof van Cassatie en is aldus niet definitief.

De zaak werd na, het arrest van het Hof van Cassatie, bij dit arbeidshof aanhangig gemaakt overeenkomstig de wettelijke bepalingen.

* *
*

III. BEOORDELING.

1.

De nv Assem betwist niet meer dat, ook na de wijziging van de wet van 3 juli 1978 op de arbeidsovereenkomsten en de invoering van een bijzondere regeling voor de huisarbeiders, de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid nog een onderwerping kan vorderen op basis van artikel 3, 4° het Koninklijk Besluit van 28 november 1969, in zoverre aan de voorwaarden van deze bepaling voldaan is. De nv Assem roept ook niet verder in dat, door het bestaan van twee onderscheiden regelingen een inbreuk uitmaakt op het gelijkheidsbeginsel.

Het hof verwijst naar het arrest van het Hof van Cassatie van 20 oktober 2008, waarvan het de motieven tot de zijne maakt.

2.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid verwijt aan de eerste rechter zijn beslissing gesteund te hebben op de afwezigheid van een gezagsverhouding, terwijl voor de toepassing van artikel 3, 4° van het Koninklijk Besluit een dergelijke gezagsverhouding niet moet aangetoond worden, doch dat enkel moet aangetoond worden dat de betrokkenen arbeid verrichten, in gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst. Volgens de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid wordt dit bewijs voldoende bijgebracht door de elementen verzameld in het kader van het onderzoeksverslag. In ondergeschikte orde stelt de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid dat uit de ondervragingen van de betrokkenen ook blijkt dat zij soms prestaties verrichtten op de zetel van de firma en dat er, zeker voor deze prestaties, een onderwerping diende te gebeuren aan het stelsel van de sociale zekerheid der werknemers.

De nv Assem betwist in hoofdorde dat voldaan is aan de toepassingsvoorwaarde, gesteld door artikel 3,4° van het Koninklijk Besluit, dat het moet gaan om personen die alleen werken of maximum vier helpers tewerkstelden. In ondergeschikte orde betwist de nv Assem dat de betrokkenen arbeid zouden verrichten in voorwaarden die gelijkaardig zijn aan die van een arbeidsovereenkomst. De nv Assem betwist de elementen die aangevoerd worden door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid om te wijzen op gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst en stelt daartegenover een aantal andere elementen, die volgens haar voldoende aantonen dat de tewerkstelling niet gebeurde in gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst.

3.

Overeenkomstig artikel 2 § 1 van de wet van 27 juni 1969 op de sociale zekerheid der werknemers kan de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, en na het advies van de Nationale Arbeidsraad te hebben ingewonnen, de toepassing van de wet uitbreiden " tot de personen, die zonder door een arbeidsovereenkomst te zijn verbonden, tegen loon arbeidsprestaties verrichten onder het gezag van een ander persoon of die arbeid verrichten, in gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst". De Koning wijst dan de persoon aan die als werkgever wordt beschouwd.

In uitvoering van deze bepaling heeft de Koning, in artikel 3, 4° van het Koninklijk Besluit van 28 november 1969, de toepassing van de wet verruimd tot "de personen die op een door hen gekozen plaats, in gelijkaardige voorwaarden als die van de arbeidsovereenkomst, grondstoffen of gedeeltelijk afgewerkte producten bewerken, die één of verschillende handelaars hen hebben toevertrouwd, en die alleen werken of gewoonlijk ten hoogste vier helpers tewerkstellen, alsmede tot die handelaars.

Het komt aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, als oorspronkelijk eiser toe, het bewijs te leveren dat het werk dat door de nv Assem uitbesteed werd, onder de toepassing van het vermelde artikel 3, 4° viel.

4.

Het hof is in de eerste plaats van oordeel dat, anders dan de nv Assem voorhoudt, uit de stukken van het dossier voldoende blijkt dat de personen, op wie de regularisatie betrekking had, hetzij alleen werkten hetzij met ten hoogste vier helpers.

De stelling van de nv Assem dat zij in feite samenwerkte met een beperkt aantal deponhouders, die zich op hun beurt lieten bijstaan door een grotere groep van helpers, vindt geen ondersteuning in het dossier. Uit de verschillende verklaringen blijkt dat deponhouders in feite als een doorgeefluik fungeerden en dat de samenwerking met de verschillende thuiswerkers, die in het depot de te verpakken goederen kwamen halen en terugbrachten, rechtstreeks tot stand kwam met de nv Assem. Het was de nv Assem die de medewerkers aantrok, hen de te verpakken materialen bezorgde en hen rechtstreeks financieel vergoedde in functie van het door hen geleverde werk. Alle ondervraagde medewerkers verklaarden dat het de nv Assem was die bepaalde welke de opdrachten waren en hoe deze verloond werden.

5.

Niet betwist is dat aan de voorwaarde voldaan is dat het moet gaan om de bewerking van grondstoffen of gedeeltelijk afgewerkte producten, die door één of verschillende handelaars zijn toevertrouwd, zodat enkel nog aan de orde is de vraag of de betrokken thuiswerkers werkten in gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voert volgende elementen aan om te stellen dat het gaat om arbeid gelijkaardig aan die van een arbeidsovereenkomst: (1) de thuiswerkers ontvingen de materialen van de opdrachtgever; (2) zij ontvingen instructies van de opdrachtgever; (3) de opdrachtgever oefende controle uit op de wijze van uitvoering van het werk; (4) de afgewerkte producten moesten binnen een maximumtermijn terugbezorgd worden; (5) de vergoeding werd eenzijdig vastgesteld door de opdrachtgever; (6) de vergoeding werd per stuk betaald; (7) de thuiswerkers waren niet volledig vrij in het bepalen van hun vakantie.

De nv Assem stelt daar de volgende elementen tegenover: (1) de thuiswerkers dienden het werk niet te aanvaarden en er was, omgekeerd, geen verplichting voor de nv Assem om werk te verschaffen; (2) de thuiswerkers mochten zelf kiezen hoeveel werk ze aanvaardden; (3) de thuiswerkers stonden zelf in de voor de kosten met betrekking tot de ruimte waar de werken werden uitgevoerd en droegen aldus het risico van het welslagen van hun onderneming; (4) de thuiswerkers waren verantwoordelijk voor het verlies en de beschadiging van de ter beschikking gestelde materialen; (5) de thuiswerkers mochten zich laten bijstaan door een andere persoon; (6) de thuiswerkers moesten niet verwittigen ingeval van ziekte en diende deze evenmin te rechtvaardigen; (7) de thuiswerkers mochten ook voor andere opdrachtgevers werken.

6.

De wet van 27 juni 1969, noch haar voorbereidende werken, leveren voldoende elementen op om te bepalen wat moet verstaan worden onder "gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst".

Historisch was nochtans duidelijk welke situaties de wetgever voor ogen had. Het ging om de werknemers die thuis voor een werkgever werkten. Zij werkten wel in een ondergeschikt verband, maar waren niet onderworpen aan het 'gezag, toezicht en leiding'. Voor het overige was hun situatie echter niet verschillend van die van de andere werknemers (cfr. J. Jacquain: "*Le travail à domicile*": *un malentendu juridique*", Soc. Kron. 1985, p. 99.). Vermits in de toenmalige conceptie van het begrip ondergeschikt verband, de elementen 'leiding, gezag en toezicht' onlosmakelijk verbonden waren, vielen deze werknemers niet onder de toepassing van de wet van 10 maart 1900 op de

arbeidsovereenkomsten. De besluitwet van 28 december 1944 op de sociale zekerheid heeft dan de thuiswerkers onder haar toepassingsgebied geplaatst, ervan uitgaande dat het ging om thuisarbeid onder arbeidsovereenkomst (*J. Jacquain, op.cit. p.100*). De wet van 27 juni 1969 spreekt niet meer expliciet over thuisarbeiders omwille van het feit dat de wetgever een zeer ruim toepassingsgebied voorzag van de wet, wat tot uiting kwam in het gebruik van de term "contrat de louage de services", die echter in het Nederlands vertaald werd als "arbeidsovereenkomst", begrip dat een restrictievere inhoud had.

De wet van 27 juni 1969 voorzag in de mogelijkheid de toepassing van de wet uit te breiden tot personen, die zonder door een arbeidsovereenkomst te zijn verbonden, arbeid verrichten in gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst.

In de oorspronkelijke tekst, die leidde tot art. 3, 4° van het Koninklijk Besluit van 28 november 1969, was geen sprake van de voorwaarde "arbeid te verrichten in gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst". De loutere omstandigheid dat het ging om het bewerken van "grondstoffen of gedeeltelijk afgewerkte producten" "die één of verschillende handelaars hen hebben toevertrouwd" volstond om onder het toepassingsgebied van de sociale zekerheid te vallen. De voorwaarde dat het moest gaan om arbeid, verricht in gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst, werd ingelast op voorstel van de Nationale Arbeidsraad en had tot strekking te vermijden dat arbeid, die in werkelijkheid op zelfstandige basis gebeurde, onder toepassing van de wet werd verklaard.

7.

In de huidige stand van de wetgeving komt het er dus op aan na te gaan welke voorwaarden, naast het bestaan van een ondergeschikt verband (element dat in feite de essentie uitmaakt van de arbeidsovereenkomst) specifiek zijn voor een arbeidsovereenkomst. Eerder dan zich te wagen aan een sociologisch onderzoek naar de voorwaarden, die specifiek kenmerkend zijn voor het bestaan van een arbeidsovereenkomst, is het hof van oordeel dat dient nagegaan te worden welke elementen de wetgever als essentieel heeft beschouwd voor arbeid die verricht wordt in het kader van een arbeidsovereenkomst. Volgende elementen komen daarbij volgens het hof in aanmerking.

(1) In het kader van een arbeidsovereenkomst heeft de werkgever de verplichting de werknemer arbeid te verschaffen (art. 20, 1° van de wet van 3 juli 1978 op de arbeidsovereenkomsten). (*cfr. K. Nevens, "De uitbreiding van de sociale zekerheidsregeling voor werknemers", Soc. Kron. 2005, 497 e.v., meer bepaald p. 503*). Weliswaar dient uit art.

20,1° van de wet niet afgeleid te worden dat de werkgever de verplichting heeft doorlopend en geregeld arbeid te verschaffen (*cf.* Cass.3.04.1995, Arr. Cass. 1995, I, 371), maar zulks neemt niet weg dat het kenmerkend is voor een arbeidsovereenkomst dat de werkgever er zich toe verplicht, arbeid ter beschikking te stellen "op de wijze, tijd en plaats zoals overeengekomen is".

(2) Omgekeerd heeft, in het kader van een arbeids-overeenkomst, de werknemer de verplichting arbeid te verrichten op de tijd, plaats, en wijze zoals overeengekomen (art.17 van de wet van 3 juli 1978).

(3) Een arbeidsovereenkomst veronderstelt in de regel een zekere duurzaamheid. De arbeidsovereenkomst wordt normaal afgesloten voor onbepaalde duur, waarbij de werkgever bepaalde termijnen moet respecteren om aan de arbeidsovereenkomst een einde te stellen. Weliswaar voorziet de wet van 3 juli 1978 in de mogelijkheid om overeenkomsten voor een bepaalde duur of voor een bepaald werk af te sluiten, maar de mogelijkheid om daarvan gebruik te maken is aan strikte voorwaarden onderworpen. Opeenvolgende overeenkomsten van bepaalde duur worden geacht voor onbepaalde duur te zijn aangegaan (art. 8 tot 10 van de wet).

(4) Een arbeidsovereenkomst veronderstelt in de regel een minimale tewerkstelling, waarvan de grens door de wetgever is vastgelegd op één derde van een voltijdse tewerkstelling per week(art. 11 van de wet).

(5) In het kader van een arbeidsovereenkomst zijn de tijdstippen waarop de werknemer zijn prestaties levert vooraf vastgelegd door het arbeidsreglement en, bij deeltijdse prestaties, door de individuele overeenkomst.

(6) Bij een arbeidsovereenkomst wordt het loon op geregelde tijdstippen (op "gezette tijden") betaald. Naargelang de aard van de overeenkomst wordt het loon éénmaal per maand of tweemaal per maand(art.9 van de wet van 12 april 1965 op de bescherming van het loon). De reden is dat het inkomen uit arbeid voor de werknemer in de regel noodzakelijk is om in zijn levensbehoeften te voorzien.

(7) De arbeidsovereenkomst heeft de persoonlijke prestatie van de werknemer tot voorwerp en is aldus aangegaan "intuitu personae". In het kader van de arbeidsovereenkomst dient de werknemer de overeengekomen arbeid persoonlijk uit te oefenen en kan hij zich niet laten vervangen of bijstaan voor de overeengekomen arbeid.

Voor de bepaling van wat voorwaarden zijn gelijkaardig aan die van een arbeidsovereenkomst kan verder verwezen worden naar het antwoord van de bevoegde Minister op een parlementaire vraag van 1 maart 2005 (vraag 3-1787 van de heer Van Krunkelsven, Vragen en

antwoorden Senaat, 1 maart 2005,2602). De Minister preciseert:

“ Wel moeten als gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst beschouwd worden: het bestaan van een band van economische ondergeschiktheid, de toepassing van een uitvoeringstermijn, de controle van de goede uitvoering, de betaling van het loon onder de voorwaarden, op het tijdstip en op de plaats die overeengekomen zijn, de verplichting van de werkgever om de contractuele verbintenissen binnen een redelijke termijn op te zeggen en de terugbetaling van de kosten voorgeschoten door de werknemer.”

Voor wat de rechtspraak betreft kan verwezen worden naar het cassatiearrest van 8 januari 1996 (*J.T.T. 1996, 426*) waarin het hof oordeelt dat de omstandigheid dat er geen verplichting was werk te verschaffen en dat, omgekeerd, de thuiswerker niet verplicht was een werk te aanvaarden, elementen zijn die “niet vreemd zijn aan de voorwaarden en omstandigheden waarin de arbeid wordt verricht” en er dus op kunnen wijzen dat het niet gaat om gelijkaardige voorwaarden als deze van een arbeidsovereenkomst.

8.

In het licht van deze principes dienen de door de partijen aangebrachte elementen, in zoverre ze als voldoende bewezen voorkomen, als volgt beoordeeld te worden.

Het blijkt uit de voorgelegde verklaringen niet dat medewerkers de verplichting hadden op welbepaalde dagen of binnen vastgestelde uren te werken. Ze bepaalden zelf hoeveel werk ze wilden aanvaarden, op welk tijdstip, en in welke periodes. De medewerkers hadden wel de verplichting om het werk binnen een bepaalde termijn te beëindigen, maar zulks is, zoals de nv Assem terecht opmerkt, veeleer karakteristiek voor een aannemingsovereenkomst dan voor een arbeidsovereenkomst: in het kader van een arbeidsovereenkomst stelt de werknemer zijn arbeid als dusdanig ter beschikking en waarborgt hij geen resultaat.

De nv Assem had geen verplichting om werk te leveren en de medewerkers hadden geen enkele verplichting om het werk te aanvaarden. Er was aldus ook geen enkele garantie van een minimum tewerkstelling, noch van een minimum vergoeding.

De medewerkers konden zich laten vervangen of konden het werk verder uitbesteden, en dienden aldus de overeengekomen prestatie niet persoonlijk uit te voeren.

Het is niet bewezen dat strikte instructies gegeven werden met betrekking tot de wijze waarop het werk diende te worden uitgevoerd.

Ook de omstandigheid dat als het werk niet goed gedaan was, het werk diende herbegonnen te worden of niet betaald werd, is niet karakteristiek voor een arbeidsovereenkomst, maar is eerder karakteristiek voor een aannemingsovereenkomst. De omstandigheid dat aan de medewerkers getoond werd welk resultaat van hen verwacht werd is evenmin karakteristiek voor een arbeidsovereenkomst.

Er werd niet voorzien in de betaling van een loon in functie van het aantal arbeidsuren maar wel in functie van het overeengekomen werk. De omstandigheid dat de thuiswerker een vergoeding ontving per stuk of per aantal afgewerkte eenheden, is geen element dat verwijst naar gelijkaardige voorwaarden als die binnen een arbeidsovereenkomst. In de regel wordt in de arbeidsovereenkomst het loon vastgesteld in functie van de overeengekomen arbeidstijd. Evenmin van belang is dat de nv De nv Assem eenzijdig de vergoeding voor het gepresteerde werk vaststelde. Van zodra de nv De nv Assem een aanbod deed een bepaald werk uit te voeren voor een vooropgestelde prijs, en de medewerker dit aanvaardde, was er een overeenkomst over de vergoeding.

9.

In het licht van al deze elementen is het hof van oordeel dat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid niet voldoende aantoonde dat de prestaties, die hij wenst te onderwerpen aan de sociale zekerheid de werknemers, verricht werden onder gelijkaardige voorwaarden als die van een arbeidsovereenkomst.

De vordering die de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, formuleert in ondergeschikte orde, en die hierop steun dat uit de ondervragingen van betrokkenen ook blijkt dat zij soms prestaties verrichtten op de zetel van de firma en dat er, zeker voor deze prestaties, een onderwerping diende te gebeuren aan de sociale zekerheid, kan evenmin toegekend worden.

Niet alleen duidt de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid geenszins aan voor welke personen en prestaties deze onderwerping gevorderd wordt, maar bovendien blijkt uit het onderzoeksverslag dat een aantal thuiswerkers ook voor kortere periodes als werknemer werden ingeschreven, hetgeen wellicht overeenstemt met de dagen waarin zij prestaties verrichtten binnen de onderneming.

10.

Het hoger beroep van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid dient dan ook, binnen de perken van hetgeen waarover het hof gevat is, als ongegrond afgewezen te worden. De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid dient tot de kosten veroordeeld te worden.

De kosten van de procedure in eerste aanleg en de kosten van uitvoering tot op dit ogenblik kunnen door de nv Assem gevorderd worden op basis van de vonnissen van de eerste rechter en op basis van de akten van uitvoering.

In functie van de gevorderde sommen dient de rechtsplegingvergoeding in graad van beroep begroot te worden op 5.000,00 € als basisvergoeding. De nv Assem vraagt dat dit bedrag wordt verhoogd tot het maximumbedrag en verwijst daarvoor naar de complexiteit van de procedure. Gelet op het feit dat, na cassatie, de zaak volledig opnieuw diende behandeld te worden voor het arbeidshof te Brussel, en voor deze procedure geen extra rechtsplegingvergoeding voorzien is, kan het basisbedrag van rechtsplegingvergoeding verhoogd worden. Een verhoging tot een bedrag van 7.500,00 € is echter voldoende om in redelijkheid de bijkomende kosten van deze procedure te vergoeden.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart, binnen de perken van hetgeen waarover het hof gevat is, het hoger beroep van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid tegen de vonnissen van de arbeidsrechtbank te Turnhout van 24 juli 2004 en 12 mei 2005 ongegrond en bevestigt de bestreden vonnissen;

Veroordeelt de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid tot de kosten van het hoger beroep, begroot in hoofde van de nv Assem op 7.500,00 € rechtsplegingsvergoeding.

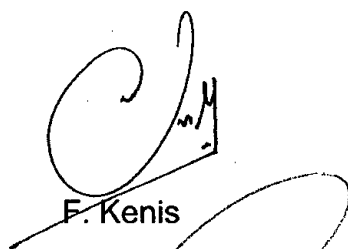
Aldus gewezen door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel en ondertekend door:

F. Kenis, raadsheer, voorzitter;

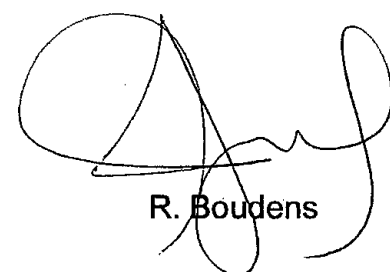
I. Van Damme, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever;

K. Gacoms, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-arbeider;

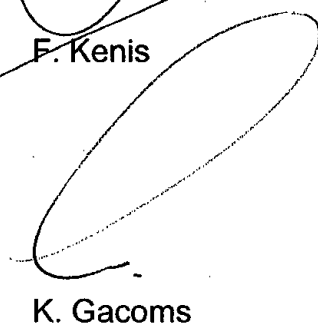
R. Boudens, griffier.

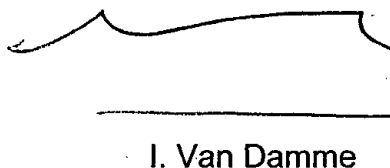
F. Kenis

R. Boudens

K. Gacoms

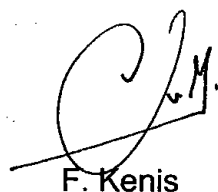
I. Van Damme

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van zeven januari tweeduizend en tien van de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel door:

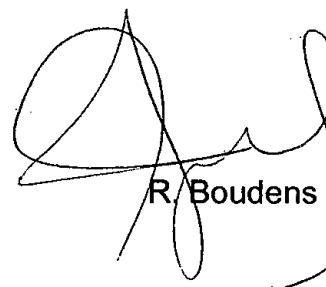
F. Kenis raadsheer, voorzitter

Bijgestaan door
R. Boudens,

griffier.

F. Kenis

R. Boudens

